

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

29 noiembrie 2007^{*}

În cauza C-10/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 5 ianuarie 2006,

Rafael de Bustamante Tello, reprezentat de R. García-Gallardo Gil-Fournier, M. D. Domínguez Pérez și A. Sayagués Torres, abogados,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de doamna M. Simm și de domnul D. Canga Fano, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

^{*} Limba de procedură: spaniola.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul G. Arestis, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii J. Malenovsky (raportor) și T. von Danwitz, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 martie 2007,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 iunie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin recursul formulat, domnul de Bustamante Tello solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 25 octombrie 2005 pronunțate în cauza de Bustamante Tello/Consiliul (T-368/03, RecFP, p. I-A-321 și II-1439, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a respins acțiunea în anularea Deciziei din 28 iulie 2003 a Consiliului Uniunii Europene prin

care i se refuză acordarea indemnizației de expatriere prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la Statutul funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „statutul”), precum și a indemnizațiilor conexe (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- ² Articolul 69 prima teză din statut, în versiunea aplicabilă la data deciziei în litigiu, prevede că indemnizația de expatriere este egală cu 16 % din totalul salariului de bază, al alocației pentru locuință și al alocației pentru creșterea copilului la care are dreptul un funcționar.
- ³ Articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la statut prevede că indemnizația de expatriere se acordă:

„(a) funcționarului:

- care nu are și nu a avut niciodată cetățenia statului pe teritoriul căruia se află locul său de repartizare

și

- care, în mod obișnuit, nu a locuit și nu și-a exercitat activitatea profesională principală pe teritoriul european al statului respectiv în perioada de cinci ani care se încheie cu șase luni înainte de angajarea sa în muncă. Pentru aplicarea prezentei dispoziții, situațiile ce rezultă din serviciile efectuate pentru un alt stat sau organizație internațională nu se iau în considerare.

[...]”

Situația de fapt

- 4 Situația de fapt a fost rezumată de către Tribunal la punctele 3-9 din hotărârea atacată după cum urmează:

„3 Reclamantul, cetățean spaniol, și-a exercitat activitatea profesională la Bruxelles în perioada 2 decembrie 1991-31 iulie 1996, în serviciul «Instituto de Fomento de la Región de Murcia» (Institutul de Dezvoltare al Regiunii Murcia, denumit în continuare «INFO»), organism de drept public al comunității autonome a regiunii Murcia (Comunidad Autónoma de la Región de Murcia), al cărui birou de la Bruxelles are ca obiectiv în special urmărirea legislației și a programelor comunitare care prezintă un interes pentru această comunitate autonomă. Din 2 decembrie 1991 până în 31 octombrie 1993, acesta a lucrat pentru INFO în temeiul unui contract de stagiu, iar de la 1 noiembrie 1993 până în luna august 1996, în temeiul unui contract de muncă pe durată nedeterminată.

- 4 Între lunile august 1996 și decembrie 2002, reclamantul a lucrat la Bruxelles, tot în temeiul unui contract pe durată nedeterminată încheiat cu INFO, în calitate de director al Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia ante

las Comunidades europeas (Biroul Comunității Autonome a Regiunii Murcia pe lângă Comunitățile Europene, denumit în continuare «ORM»), organism administrativ al comunității autonome a regiunii Murcia având ca obiectiv gestionarea intereselor acesteia pe lângă instituțiile comunitare.

- 5 Reclamantul recunoaște că, în timpul executării sarcinilor realizate pentru INFO și pentru ORM, a locuit la Bruxelles din motive profesionale. Cu toate acestea, părțile nu sunt de acord cu privire la locul de reședință obișnuită și cu privire la centrul de interese al reclamantului în cursul acestei perioade.
- 6 La 1 ianuarie 2003, reclamantul a intrat în serviciul Consiliului în calitate de funcționar. Perioada de cinci ani prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, privind beneficiul indemnizației de expatriere, denumită «perioada de referință», era cuprinsă, în speță, între 1 iulie 1997 și 30 iunie 2002.
- 7 La 24 ianuarie 2003, Direcția «Personal și administrație» a Secretariatului general al Consiliului i-a transmis fișa personală de angajare. În această fișă se arăta că acesta nu are dreptul la indemnizația de expatriere și nici la indemnizațiile conexe.
- 8 La 10 aprilie 2003, reclamantul a formulat o reclamație împotriva acestei fișe administrative, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut.
- 9 Prin scrisoarea din 28 iulie 2003, secretarul general adjunct al Consiliului a adoptat o decizie explicită de respingere a reclamației formulate de reclamant. Această decizie arată că, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din anexa

VII la statut, indemnizația de expatriere și indemnizațiile conexe i-au fost refuzate reclamantului pe motiv că, în mod obișnuit, acesta a locuit și și-a exercitat activitatea profesională la Bruxelles în perioada de cinci ani care se încheie cu șase luni înainte de angajarea sa în muncă. Mai mult, AIPN a considerat că activitățile profesionale desfășurate de reclamant pentru INFO și ORM nu pot fi considerate «servicii efectuate pentru un alt stat» în înțelesul excepției prevăzute la articolul 4 menționat și că, prin urmare, perioadele respective nu pot fi neutralizate.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 5 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 4 noiembrie 2003, reclamantul a introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu.
- 6 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea reclamantului. Instanța nu a reținut, așadar, cele trei motive invocate de acesta, întemeiate, respectiv, pe încălcarea articolului 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut, pe eroarea de apreciere a situației de fapt și pe încălcarea principiului egalității de tratament.
- 7 Cu privire la primul motiv, Tribunalul a apreciat, la punctul 27 din hotărârea atacată, că aspectul relevant era acela de a stabili dacă munca efectuată de reclamant la Bruxelles pentru ORM trebuia considerată servicii efectuate pentru un alt stat în înțelesul articolului 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII menționată.
- 8 În respingerea acestui motiv, Tribunalul a amintit mai întâi, la punctul 30 din hotărârea atacată, că, potrivit Curții, rezultă cu claritate din economia generală a Tratatelor

CE și CEEA că noțiunea de stat membru, în înțelesul dispozițiilor instituționale, vizează în exclusivitate autoritățile guvernamentale ale statelor membre și nu poate fi extinsă la guvernele regiunilor sau ale comunităților autonome, indiferent de întinderea competențelor care le sunt recunoscute.

- 9 În continuare, la punctul 31 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat, în esență, că dispozițiile din statut fac apel la o terminologie precisă, fiind exclusă extinderea sa prin analogie la cazuri care nu au fost vizate în mod explicit. În sfârșit, instanța a subliniat, la punctul 32 din hotărârea atacată, că legiuitorul a ales termenul „stat” deși existau deja, la momentul adoptării statutului, state membre cu structură federală sau regională, precum Republica Federală Germania, și nu numai state cu o structură internă de natură centralizată. Tribunalul a dedus că, în cazul în care legiuitorul comunitar ar fi dorit să introducă subdiviziuni politice sau colectivități locale în articolul respectiv, ar fi prevăzut acest lucru în mod expres.
- 10 Tribunalul a concluzionat, așadar, la punctul 33 din hotărârea atacată, că noțiunea „stat”, prevăzută la articolul 4 din anexa VII la statut, nu vizează decât statul ca persoană juridică și subiect unitar de drept internațional, precum și organele de guvernare ale acestuia.
- 11 Tribunalul a dedus, la punctul 34 din hotărârea atacată, că expresia „servicii efectuate pentru un alt stat”, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, trebuie interpretată în sensul că nu se referă la serviciile furnizate pentru guvernele subdiviziunilor politice ale statelor.
- 12 Tribunalul a respins de asemenea, la punctele 36-43 din hotărârea atacată, mai multe argumente invocate de către reclamant.

- 13 La punctul 36, acesta a respins argumentul reclamantului întemeiat pe existența în dreptul comunitar a unei noțiuni autonome de stat care ar îngloba entitățile descentralizate. La punctele 37 și 38 au fost respinse argumentele întemeiate pe competențele proprii ale comunităților autonome în ordinea de drept spaniolă, precum și pe textul unei decizii emise de Tribunal Constitucional la 26 mai 1994. La punctele 39-41, Tribunalul a respins argumentele potrivit cărora reclamantul era afiliat la același sistem de asigurări de boală și la același regim fiscal ca și persoanele care lucrau la Reprezentanța Permanentă a Regatului Spaniei pe lângă Uniunea Europeană la Bruxelles. În sfârșit, la punctele 42 și 43, a fost respins argumentul dedus de reclamant din participarea reprezentanților comunităților autonome la comitetele consultative ale Comisiei.
- 14 La respingerea celui de al doilea motiv invocat în susținerea acțiunii, întemeiat pe eroarea de apreciere a faptelor de către Consiliu, Tribunalul a reținut la punctul 63 din hotărârea atacată că, în perioada de referință și în mod obișnuit, reclamantul a locuit și și-a exercitat activitatea profesională principală la Bruxelles.
- 15 În sfârșit, Tribunalul a statuat, la punctele 71-74 din hotărârea atacată, că al treilea motiv invocat de reclamant în susținerea acțiunii, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, trebuia declarat inadmisibil pe motiv că nu fusese stabilită nicio încălcare a principiului menționat.
- 16 În ceea ce privește cererea de acordare a indemnizațiilor conexe indemnizației de expatriere, Tribunalul a considerat la punctul 76 din hotărârea atacată că, întrucât a apreciat că reclamantul nu avea dreptul la indemnizația de expatriere, era necesar să se respingă această cerere.

Concluziile părților în recurs

17 Prin recursul său, recurentul solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate, trimiterea cauzei la Tribunal și
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată efectuate în fața celor două instanțe.

18 Consiliul solicită Curții:

- respingerea recursului ca inadmisibil sau, cu titlu subsidiar, ca nefondat și
- obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta cauză.

Cu privire la recurs

Argumentele părților

19 Prin unicul său motiv, recurentul susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a realizat o interpretare eronată a noțiunii „situații ce rezultă din serviciile efectuate pentru un alt stat”, avută în vedere la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut. Acest motiv cuprinde două aspecte distincte.

- 20 În primul rând, recurentul susține că Tribunalul a realizat o interpretare strictă a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut. Or, hotărând astfel, Tribunalul s-ar fi îndepărtat de jurisprudența sa anterioară și, mai precis, de Hotărârea din 30 martie 1993, Vardakas/Comisia (T-4/92, Rec., p. II-357, punctul 34), în care s-a statuat că această dispoziție, ca excepție de la o excepție, trebuie interpretată în sens larg.
- 21 În al doilea rând, recurentul afirmă că rațiunea de a fi a excepției menționate rezidă în faptul că nu se poate considera că persoanele pe care le vizează au stabilit legături durabile cu statul pe teritoriul căruia se află locul de repartizare din cauza caracterului temporar al detașării lor în acel stat.
- 22 Or, hotărârea atacată, prin faptul că exclude din domeniul de aplicare al acestei excepții serviciile efectuate pentru statul membru respectiv prin intermediul comunităților autonome, ar ignora rațiunea de a fi a dispoziției menționate și ar crea, în plus, o discriminare între funcționarii care au efectuat servicii pentru acel stat prin intermediul administrației centrale, în cadrul unei reprezentanțe permanente, funcționari cărora le este recunoscut dreptul la indemnizația de expatriere (Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2005, Hosman-Chevalier/Comisia, T-72/04, Rec., p. II-3265, punctul 40), și cei care au efectuat aceste servicii prin intermediul administrației unei comunități autonome. Într-adevăr, în ambele situații, înainte de intrarea sa în serviciul Comunităților, funcționarul nu a stabilit legături durabile cu statul pe teritoriul căruia se afla locul său de repartizare din cauza caracterului temporar al detașării sale în acel stat. Ceea ce prezintă importanță, în definitiv, este caracterul, durabil sau nu, al legăturilor stabilite de către funcționar cu statul pe teritoriul căruia se află locul său de repartizare.
- 23 În sfârșit, contrar celor reținute de Tribunal la punctul 33 din hotărârea atacată, această interpretare largă nu ar duce la considerarea ca „stat” a tuturor entităților publice cu personalitate juridică proprie. Sfera de aplicare a unei astfel de interpretări ar rămâne limitată la entitățile care au competențe în domeniul comunitar, ca în

cazul comunităților autonome, și ar avea meritul de a fi în armonie cu alte dispoziții din Tratatul CE, precum cele privind ajutoarele de stat sau contractele de achiziții publice.

24 În memoriul în apărare, Consiliul solicită, în principal, declararea recursului ca inadmisibil, susținând că recurentul nu arată cu precizie care sunt elementele hotărârii atacate a căror anulare se solicită și care sunt argumentele juridice specifice invocate în susținerea acestei cereri. Recurentul s-ar limita la a repeta motivele și argumentele formulate în fața Tribunalului și ar urmări astfel obținerea unei simple reexaminări a acțiunii prezentate în primă instanță.

25 În ceea ce privește fondul, Consiliul arată în primul rând că, referitor la obiecția recurentului întemeiată pe interpretarea restrictivă a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut și pe nerespectarea poziției adoptate de Tribunal în Hotărârea Vardakas/Comisia, citată anterior, această obiecție este invocată în afara contextului și este contrară unei jurisprudențe constante potrivit căreia dispozițiile dreptului comunitar care dau dreptul la prestații financiare trebuie interpretate în mod strict (Hotărârea Tribunalului din 30 noiembrie 1994, Dornonville de la Cour/Comisia, T-498/93, RecFP, p. I-A-257 și II-813, punctul 38).

26 Pe de altă parte, interpretarea noțiunii de servicii efectuate pentru un alt stat susținută de către recurent s-ar afla în contradicție cu jurisprudența constantă a Curții potrivit căreia noțiunea de stat membru, în înțelesul dispozițiilor instituționale, vizează în exclusivitate autoritățile guvernamentale ale statelor membre și nu poate fi extinsă la guvernele regiunilor sau ale comunităților autonome, indiferent de întinderea competențelor care le sunt recunoscute. De aici, Consiliul deduce că a admite contrariul ar avea drept consecință să se aducă atingere echilibrului instituțional prevăzut de tratate.

²⁷ În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa nerespectare a *ratio legis* și a contextului articolului 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, Consiliul susține că poziția Tribunalului este în perfectă conformitate cu echilibrul instituțional prevăzut de tratate. Dimpotrivă, dacă ar trebui urmată argumentarea recurentului, aceasta ar avea drept efect extinderea noțiunii de stat nu numai la comunitățile autonome sau la alte puteri regionale similare, ci și la puterile comunale sau locale și la întreprinderile publice, iar aceasta până la limite dificil de prevăzut.

Aprecierea Curții

Cu privire la admisibilitate

²⁸ Conform jurisprudenței Curții, un recurs este inadmisibil dacă, fără să cuprindă o argumentare care să identifice în mod specific eroarea de drept care viciază decizia atacată, acesta se limitează la a repeta sau a reproduce textual motivele și argumentele care au fost deja prezentate în fața Tribunalului. În schimb, dacă un reclamant contestă interpretarea sau aplicarea dreptului comunitar de către Tribunal, punctele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul procedurii de recurs. Într-adevăr, dacă un reclamant nu ar putea să se bazeze astfel în recurs pe motive și argumente utilizate deja în fața Tribunalului, procedura respectivă ar fi lipsită de o parte din sensul său (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 32 și jurisprudența citată).

²⁹ În speță, de la punctele 19-23 din prezenta hotărâre reiese că recursul nu constituie o simplă reproducere textuală a motivelor și a argumentelor prezentate în primă

instanță și că recurentul a indicat în mod precis elementele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe baza cărora acesta consideră că aprecierea juridică a Tribunalului este eronată.

30 Într-adevăr, prin cele două aspecte ale unicului motiv invocat în susținerea recursului său, recurentul urmărește să pună în discuție aprecierea realizată de Tribunal cu privire la excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, excepție pe care acesta din urmă ar fi interpretat-o în mod strict, cu încălcarea atât a *ratio legis*, cât și a contextului acesteia.

31 În aceste condiții, este necesar să se înlăture excepția de inadmisibilitate invocată de Consiliu și să se examineze temeinicia recursului.

Cu privire la fond

32 Pentru a se răspunde la motivul invocat de recurent, este necesar să se statueze cu privire la problema dacă Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea noțiunii „servicii efectuate pentru un alt stat” prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut.

33 Este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, acordarea indemnizației de expatriere prevăzute la articolul 69 din statut, ale cărei modalități sunt stabilite la articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la acesta, dispoziție care include noțiunea „servicii efectuate pentru un alt stat”, are ca obiect compensarea cheltuielilor și a dezavantajelor specifice rezultând din angajarea în cadrul Comunităților pentru funcționarii care sunt obligați, ca urmare a acestui fapt, să își schimbe reședința din statul de domiciliu în statul de repartizare și să se integreze într-un

mediu nou. Noțiunea de expatriere depinde deopotrivă de poziția subiectivă a funcționarului, și anume de gradul său de integrare în noul mediu, ce rezultă, spre exemplu, din reședința obișnuită sau din exercitarea unei activități profesionale principale (a se vedea Hotărârea din 15 septembrie 1994, Magdalena Fernández/Comisia, C-452/93 P, Rec., p. I-4295, punctul 20, și Hotărârea din 21 iunie 2007, Comisia/Hosman-Chevalier, C-424/05 P, Rep., p. I-5027, punctul 35).

34 Acordarea indemnizației de expatriere urmărește astfel remedierea inegalităților de fapt apărute între funcționarii pe deplin integrați în societatea din statul de repartizare și cei care nu sunt integrați (Hotărârea Comisia/Hosman-Chevalier, citată anterior, punctul 36).

35 Se află deopotrivă într-o situație de expatriere funcționarul care, deși a locuit sau a exercitat o activitate profesională pe teritoriul european al statului unde se situează locul său de repartizare în perioada de cinci ani care se încheie cu șase luni înainte de angajarea sa în muncă, a efectuat servicii pentru un alt stat sau o organizație internațională (Hotărârea Comisia/Hosman-Chevalier, citată anterior, punctul 37).

36 Într-adevăr, realizarea acestor servicii „pentru un alt stat sau organizație internațională” are drept consecință păstrarea unei legături specifice între persoana în cauză și acest alt stat sau organizație internațională, ce se opune creării unei legături durabile cu statul de repartizare și, prin urmare, integrării suficiente a respectivei persoane în societatea din statul de repartizare (Hotărârea Comisia/Hosman-Chevalier, citată anterior, punctul 38).

37 În acest sens, nimic nu permite să se deducă din dispozițiile articolului 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut că serviciile efectuate „pentru un alt stat” sunt în mod necesar servicii realizate pentru un stat membru al Uniunii Europene. O astfel de concluzie nu este pusă în discuție de faptul că, în practică, viitorii funcționari ai Uniunii Europene, în marea lor majoritate, efectuează servicii pentru un stat membru, și nu pentru un stat terț.

- 38 În măsura în care statele terțe sunt deopotrivă vizate, pentru interpretarea noțiunii „stat” în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, este necesar să se facă trimitere la dreptul internațional public ce guvernează raporturile dintre statele membre și statele terțe.
- 39 Chiar dacă repartizarea competențelor pe planul intrastatal variază în funcție de arhitectura instituțională proprie fiecărui stat, acesta trebuie considerat, în dreptul internațional public, subiect cu caracter unitar. În lumina acestei concepții, se cere ca statul să fie reprezentat, pe lângă alte state și organizații internaționale, printr-un sistem unic de reprezentare diplomatică ce reflectă, pe plan internațional, unicitatea statului respectiv.
- 40 Or, Curtea a statuat deja în această privință că, deși, pentru a se putea considera că funcționarul în cauză a efectuat servicii pentru „un alt stat”, nu este esențial ca acesta să fi fost angajat de administrația centrală a aceluia alt stat, în schimb, integrarea funcțională în cadrul reprezentanței permanente a acestuia din urmă constituie un element determinant (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Hosman-Chevalier, citată anterior, punctul 42).
- 41 Într-adevăr, Curtea a apreciat, la punctul 43 din hotărârea Comisia/Hosman-Chevalier menționată, că statutul special al persoanei interesate, în calitate sa de membru al personalului unei reprezentanțe permanente, s-a aflat la originea legăturii sale specifice cu statul membru respectiv. Acest statut privilegiat, care i-a permis să beneficieze de diferite privilegii și imunități în temeiul Convenției de la Viena cu privire la relațiile diplomatice din 18 aprilie 1961, reprezintă, prin el însuși, un obstacol în calea creării unei legături durabile cu statul de repartizare și, prin urmare, a integrării sale suficiente în societatea din acest stat.
- 42 Elementele expuse mai sus se coroborează, de altfel, cu un argument concordant care rezultă din unul dintre înscrisurile aflate la dosar. Într-adevăr, răspunzând

la întrebarea Tribunalului formulată în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Regatul Spaniei a precizat, fără a fi contrazis asupra acestui aspect, că integrarea funcționarilor în cadrul reprezentanței permanente a acestui stat membru și acreditarea lor pe lângă autoritățile belgiene are drept consecință faptul că aceștia își păstrează reședința legală în statul membru de origine și că, nefiind înscrși în localitățile din Regatul Belgiei, nu sunt considerați de către autoritățile competente ca fiind rezidenți ai acestui din urmă stat membru.

43 Or, astfel de împrejurări sunt totodată de natură să împiedice integrarea suficientă a funcționarilor în cauză în statul membru pe teritoriul căruia se află locul lor de repartizare și, prin urmare, sunt apte să contribuie la situația de expatriere în care se află acești funcționari.

44 În acest sens, recurentul consideră că Tribunalul, astfel cum s-a menționat la punctul 22 din prezenta hotărâre, a creat o discriminare între funcționarii care au efectuat servicii pentru stat prin intermediul administrației centrale, în cadrul unei reprezentanțe permanente, funcționari cărora le este recunoscut dreptul la indemnizația de expatriere, și cei care au efectuat astfel de servicii prin intermediul administrației unei comunități autonome.

45 Cu toate acestea, problema dacă serviciile au fost efectuate pentru un stat prin intermediul administrației centrale a acestuia sau prin intermediul administrației unei comunități autonome nu constituie, contrar susținerilor recurentului, criteriul de distincție pertinent de care trebuie ținut cont la acordarea indemnizației de expatriere.

46 Într-adevăr, trebuie considerat că atât agenții care efectuează servicii pentru stat prin intermediul administrației sale centrale, cât și cei care efectuează servicii pentru o comunitate autonomă, prin intermediul administrației acesteia, se află într-o situație de expatriere în sensul articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, cu condiția însă de a fi integrați în mod formal în reprezentanța permanentă a aceluia stat.

- 47 Or, în cazul de față, este necontestat că, pe parcursul perioadei de referință, recurentul nu a fost în serviciul administrației centrale spaniole și nici nu a fost integrat în mod formal în Reprezentanța Permanentă a Regatului Spaniei pe lângă Uniunea Europeană.
- 48 În aceste împrejurări, argumentul recurentului întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament nu poate decât să fie respins.
- 49 Pe de altă parte, cu titlu de exemplu, trebuie precizat că în Spania, în temeiul Acordului privind departamentul afacerilor comunităților autonome din cadrul Reprezentanței Permanente a Regatului Spaniei pe lângă Uniunea Europeană și participarea comunităților autonome în cadrul grupurilor de lucru ale Consiliului Uniunii Europene, adoptat de guvernul spaniol la 9 decembrie 2004 în cadrul Conferencia para Asuntos con las Comunidades Europeas, chiar dacă acest acord nu exista la momentul la care au avut loc faptele aflate la originea litigiului și, prin urmare, nu este aplicabil acestuia, cel puțin două posturi de consilier pentru afacerile autonome la reprezentanța permanentă menționată sunt ocupate de funcționari ai comunităților autonome care dispun de competențe pe plan intrastatal, funcționari care sunt însă integrați în această reprezentanță permanentă.
- 50 Prin urmare, în măsura în care, la interpretarea expresiei „servicii efectuate pentru un alt stat”, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță din anexa VII la statut, nu au relevanță decât serviciile efectuate în cadrul reprezentanței permanente a unui stat, rezultă că, interpretând, la punctul 34 din hotărârea atacată, această expresie în sensul că nu se aplică serviciilor efectuate pentru guvernele subdiviziunilor politice ale statelor, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept.
- 51 Rezultă din ansamblul considerațiilor expuse mai sus că este necesar ca recursul să fie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 70 din regulament, în litigiile dintre Comunități și agenții acestora, cheltuielile efectuate de instituții rămân în sarcina acestora. Cu toate acestea, în temeiul articolului 122 al doilea paragraf prima liniuță din regulament, articolul 70 nu se aplică recursului declarat de un funcționar sau de orice alt agent al unei instituții împotriva acesteia. Întrucât Consiliul a solicitat obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată, iar recurentul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Îl obligă pe domnul de Bustamante Tello la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături